

højere Skatter og saa til Gengæld sætte Fragterne ned. At der gennem denne Fragtnedsættelse faktisk bliver en Beskyttelse til dem, der benytter Banerne, synes jeg ikke noget forstandigt Menneske burde kunne være i Tvivl om, og derfor mener jeg heller ikke, der kan være Tvivl om, at for saa vidt som Banerne kunde opretholde den samme Transport af Landbrugsprodukter med de højere Takster, som de kan med de lavere, saa vil dette, at man har nedsat Taksterne og derigennem altsaa forhindret selv den allermindste Forrentning, betyde en faktisk Beskyttelse til Transporten af disse Varer, altsaa for saa vidt en kunstig Beskyttelse af Landbrugs-erhvervet. At dette er rigtigt, kan der for mig ikke være den allerfjerneste Tvivl om. Spørgsmaalet om, hvor stor en Forrentning man overhovedet skal regne med, mener jeg derimod i høj Grad kan være underkastet Tvivl.

Naar man imidlertid kommer ind paa, at man eventuelt ogsaa kan se bort fra Afskrivning, synes jeg rigtignok, man er ganske overførdentlig langt ude i Retning af ikke at forstaa, hvad Afskrivning betyder. Afskrivning er jo ikke noget ingenting, Afskrivning er et Udtryk for, at denne eller hin Genstand paa Grund af Slid, der ikke kan vedligeholdes gennem den almindelige Vedligeholdelse, pr. Aar mister saa og saa stor en Del af sin Værdi, og jeg vil paastaa, at den industrielle Virksomhed, som f. Eks. vilde give Udbytte uden en forsvarlig Afskrivning, handlede overmaade slet overfor de økonomiske Interesser, den havde at varetage.

I Forbindelse med Problemet om Afskrivningen, som jeg altsaa paa det bestemteste maa hævde er en ren og skær Driftsudgift og intet andet, opstilles der fra visse Sider den Tanke, at man skal nedskrive de i Statsbanerne indestaaende Millioner med et eller andet, formentligt rundeligt, Beløb. Efter sidste Statsregnskab staar der i Statsbanerne 421 Mill. Kr., og der er vel nok i Løbet af det Aar, der er gaaet siden, kommet det meste af en Snes Millioner til, saa rundt regnet kan vi vel sige, at der nu staar en 450 Mill. Kr. i Statsbanerne. Dette vil man altsaa nedskrive med et eller andet rundeligt Beløb. Jeg hørte til min Forhavselse den ærede Ordfører udtale, at det første, enhver forstandig Indehaver af en Virksomhed vilde give sig til, naar han var i en vanskelig Situation, var at nedskrive sin Kapital. Ja, det er flot sagt. Jeg tror ikke, det just er det, man allerhelst gør. Ser vi paa det fra

Statens Synspunkt, er det ogsaa en flot Gestus at sige: Vi nedskriver denne Kapital. Og jeg forstaa, at da Bevægelsen er flot, skal det ogsaa være et Beløb, der kan klodse noget, for det, man i denne Forbindelse vil, er jo, at man vil have noget mindre Forrentning. Jeg kunde saa tænke mig, at man nedskrev til det halve; der er ikke saa faa Aktieselskaber i Nutiden, der vil være glade ved at kunne nøjes med at nedskrive Aktiekapitalen til det halve. Saa kommer vi ned paa 220 Mill. Kr. og saa kunde vi tage en saadan lille Ting som Christiansborg med i vor Betragtning, for skal vi vurdere det ene nogenlunde rigtigt, saa maa vi ogsaa helst vurdere det andet. Den staar i sidste Statsregnskab til 50 Millioner, endskønt den vistnok kun har kostet 16. Naar vi saa nedskrev den til det halve, saa var vi kommet saa langt, at vi havde bortelimineret hele Statens formelle Formue. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer synes, det kunde se godt ud i Statsregnskabet at have en formel negativ Formue. Vi, der er her, ved vel, at de Aktiver, der staar opført paa Formueregnskabet, forrentningsmæssigt set ikke alle er saa særdeles meget værd, men jeg skulde da antage, at de fleste vil vige tilbage for at aflevere et Statsregnskab, som viser, at vi i Virkeligheden ikke alene ingen Formue har, men nærmest har Underskud.

Jeg vil altsaa hævde, at det Stykke, man kan komme ad den Vej, i hvert Fald er begrænset. Men i øvrigt, hvad vil man med denne Nedskrivning? Hvad er Hensigten med den? Det er vistnok Hensigten, at herigennem vil man have bl. a. Afskrivningen sat ned. Men det beror jo paa et fuldkomment Fejlsyn, hvis man tror, at det Beløb, hvortil man optager sine Aktiver, har det fjerneste at gøre med de Beløb, man skal afskrive. Man er gennem den Vurdering, man i sin Tid har foretaget, kommet til, at den og den Procent under disse Forhold kunde passe. Men nedskriver man sine Værdier til det halve, saa vil ikke deraf følge, at man skal sætte Afskrivningsprocenten op til det dobbelte, fordi det nu er blevet billigere at købe de Ting, der skal tjene til Erstatning. Men det at nedskrive til det halve betyder ingenlunde, at Afskrivningsbeløbene ogsaa kan nedskrives til det halve. Jeg maa altsaa hævde, at Talen om en rask lille Nedskrivning af Kapitalen i Statsregnskabet med 200—300 Millioner er i Virkeligheden fuldkommen hensigtsløs. For Forrentningen kan aldrig trykke Staten. Den kan